

[Økonomiministeren]

hensyn til tjenestehemmeligheder, som han i stillingen har erfaret.

Stk. 3. ...«.

Bestemmelsen indeholder ikke nogen selvstændig fastlæggelse af tavshedspligtens genstand. Et forholds karakter af en »hemmelighed« kan, som anført i bestemmelsen, være fastslået ved lov eller administrativ forskrift (bekendtgørelse, cirkulære, forretningsorden, pålæg i det enkelte tilfælde, f. eks. i form af fortroligt-stempling, osv.), men beror i øvrigt på forholdets natur, dvs. på en konkret vurdering af oplysningens eller emnets beskaffenhed. Der henvises til St. Hurwitz: Kriminalret – Speciel Del (1955) side 65, Vagn Greve m. fl.: Straffeloven – Speciel Del (1975) side 92-94 og Preben Espersen: De kommunale Beslutninger I (1970) side 72 f.

Bestemmelsen i straffelovens § 264 b har følgende ordlyd:

»§ 264 b. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes personer, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, eller som i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse udøver eller har udøvet et erhverv, såvel som sådanne personers medhjælpere, når de røber privatlivet tilhørende hemmeligheder, der er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, medmindre de har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet i berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse eller af eget eller andres tarv. Det samme gælder, hvis de uberettiget udnytter sådan kundskab.«

Denne bestemmelse indeholder vel en selvstændig beskrivelse af tavshedspligtens genstand; men det anvendte udtryk »privatlivet tilhørende hemmeligheder« indebærer som følge af dets karakter af en retlig standard, at den endelige stillingtagen til, om et forhold er omfattet af tavshedspligten, også efter denne bestemmelse i betydeligt omfang må bero på et konkret skøn.

b. For så vidt angår spørgsmålet om indholdet og rækkevidden i øvrigt af den almindelige tavshedspligt bemærkes, at såvel straffelovens § 152 som § 264 b beskriver det centrale element i gerningsindholdet som røbeelse af hemmelighed erfaret i tjenestens eller hvervets medfør. Der er almindelig enighed om, at udtrykket »røber« i de nævnte bestemmelser må forstås som sigtende til det

forhold, at der sker videregivelse af oplysninger, der er undergivet tavshedspligt, til uvedkommende, jfr. således Oluf H. Krabbe: Borgerlig Straffelov med Kommentarer II (4. udg. 1947) side 404, St. Hurwitz, a.st. side 65 og Vagn Greve m. fl. a.st. side 92. Bestemmelsen indeholder imidlertid ikke nogen angivelse af, efter hvilke kriterier man skal afgrænse kredsen af »uvedkommende«.

Spørgsmålet om disse almindelige tavshedspligtsforskrifters betydning for adgangen til udveksling af oplysninger mellem offentlige myndigheder blev overvejet i forbindelse med folketingets behandling af forslaget til lov om offentlige myndigheders registre. I besvarelsen af spørgsmål nr. 9 i 1976-77 fra retsudvalget afgav justitsministeriet en redegørelse herfor. Besvarelsen er optrykt i et bilag til retsudvalgets betænkning (Folketingstidende 1977-78, blad 896, side 6 ff.). Et eksemplar heraf vedlægges. Af denne redegørelse fremgår det bl. a., at en anden forvaltningsmyndighed, for så vidt angår udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder indbyrdes, i almindelighed ikke kan anses som »uvedkommende«, når oplysningen indhentes som led i varetagelsen af den rekvirerende myndigheds funktioner. På grundlag af en udførlig gennemgang af spørgsmålet konkluderede justitsministeriet i redegørelsen, at en forvaltningsmyndigheds udlevering – eventuelt i form af udlån af aktstykker – til en anden forvaltningsmyndighed af oplysninger, som må skønnes at have betydning for den anden myndigheds virksomhed, herunder for en afgørelse, som den anden myndighed skal træffe, i hvert fald som hovedregel ikke vil kunne anses for stridende mod den almindelige tavshedspligt efter straffelovens § 152 og § 264 b.

c. For så vidt angår de tilfælde, hvor en bestemmelse i lovgivningen pålægger én forvaltningsmyndighed at give oplysninger til en anden myndighed, skal herudover henvises til, at bestemmelsen i straffelovens § 264 b indeholder et udtrykkeligt forbehold om straffrihed, når gerningsmanden »... har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet i berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse eller eget eller andres tarv«. Det antages endvidere, at et tilsvarende forbehold også gælder i relation til bestemmelsen i straffelovens § 152, jævnfør St. Hurwitz a.st. side 67 og Vagn Greve m. fl. a.st. side 94.